

Vrijwilliger in het Koraalhuis... Hoe? Waarom?

Bruno, vrijwilliger 'op woensdagvoormiddag', vertelt:

Persoonlijk kwam ik in contact met het Koraalhuis op aanraden van mijn geestelijke begeleider. Ik had net de geestelijke oefeningen van Ignatius achter de rug, ontdekte de ignatiaanse spiritualiteit en wou meer. Het kon niet zijn dat ik met die oefeningen stopte en het daarbij zou laten. Dus zocht ik naar meer, om verder te gaan, iets te doen met wat ik had ervaren.

Dus ging ik, op aanraden, op een dag langs in het Koraalhuis. Foute dag was het blijkbaar want het was er net erg druk. Vormelingen waren pannenkoeken aan het bakken en uitdelen, de vrijwilligers en Erna waren druk in de weer en hadden weinig (eigenlijk geen) tijd voor een echte babbel met mij. Dus kwam ik een paar dagen later nog eens terug. Ik ontdekte er een gemeenschap zoals ik ze nog niet kende. Al snel had ik door dat dit het was waar ik naar op zoek was. Hier werd mijn geloof praktijk.

Dakloze mensen, mensen op de vlucht, gekwetst, eenzaam... ze zijn hier welkom en worden warm ontvangen. Het lijkt niet veel, maar een tas koffie, 's winters een tas warme soep, een boterham en vooral een luisterend oor. Voor sommige mensen maakt het een wereld van verschil.

We stellen geen vragen, oordelen en veroordelen niet. Het maakt ook niet uit van welke gezindheid je bent, gelovig, ongelovig of anders-gelovig. Je bent mens, helemaal. Meestal hebben we ook geen oplossing voor de problemen van mensen, maar we kunnen gewoon er zijn en luisteren naar hun verhaal, dat ze al tientallen keren verteld hebben, of gewoon erbij zitten...

Ik zie twee Syriërs, een Palestijn en een Irakees rond de tafel zitten in de verbruikszaal. Ze spelen een gezelschapsspel, drinken hun koffie, vertellen een verhaal in een taal die ik niet begrijp en ze lachen. In mijn hoofd ziet het Godsrijk, waar Jezus het geregeld over had, er zo uit. Zo kan het zijn.

De man of vrouw die op de bel duwt... Wanneer ik de deur open voor hem of haar... Of hij/zij zich mag komen warmen, met een tas warme koffie, want de nacht was koud en hij/zij heeft buiten geslapen... Het heeft geregend, zijn/haar jas is nat... Misschien is Hij het wel, die aanklopt. Ik zie Hem hier binnen komen en Hij zegt het nog eens: "Wat je aan de minste van de mijnen deed..."

Het Koraalhuis biedt een plek waar mensen, geslagen door het lot, ontmenselijkt vaak, weer mens kunnen worden. Waar ze weer als volwaardig worden gezien en bejegend. Hier wordt aan Kerk gedaan, zoals de Kerk bedoeld is: aandacht voor de kleine, een beetje warmte en liefde, kleinen worden hier groot, hier beleef ik mijn geloof zoals ik het ook droom, hier mag ik Hem ontmoeten, elke week opnieuw, in de mens die mij in de ogen kijkt en zijn verhaal aan mij toevertrouwt.

Of niet toevertrouwt, dat is ook ok.